

Medgeneracijski tabor

kot model medgeneracijskega povezovanja

Medgeneracijski tabori so edinstvena oblika druženja, spoznavanja in povezovanja predstavnikov vseh treh generacij, ki štiri ali pet dni skupaj živijo in delajo. Vsebina, dejavnosti in tehnike dela so načrtovane in namenjene spontanemu vzpostavljanju prijateljskih vezi, ki se negujejo še po zaključku tabora. Celotno dogajanje povezuje rdeča nit - osrednja tema tabora, ki je iz leta v leto drugačna.

Združenje za socialno gerontologijo in gerontagogiko Slovenije (ZSGGS) organizira medgeneracijske tabore od leta 1994. Ti tabori predstavljajo tudi učno bazo za tovrstno obliko dela. Poleg ZSGGS podobne tabore z enako metodologijo organizirajo različna okolja po Sloveniji, npr.: Žalčani v Fiesi, Korošci na Ajdi v Libeličah, Štajerci na Tojzlovem vrhu, člani skupin iz Radovljice na Vodiški planini ...

Tamara Koren

Vpliv tabora na biološke odnose udeležencev

V diplomskem delu sem med drugim raziskovala kako in če udeležba na taboru vpliva na biološke odnose med predstavniki različnih generacij. Na taboru se npr. povežejo med seboj babice in vnuki, ki pa med seboj niso v sorodstvenem razmerju. In kako to vpliva na biološki odnos (odnos, v katerem sta si babica in vnuk v sorodstvenem razmerju). Navedena vprašanja sem raziskovala s pomočjo intervjujev, pri čemer so se mi nekatera dejstva potrdila, ugotovila pa sem tudi vpliv, ki ga ima tabor na odnose med predstavniki različnih generacij.

Udeležba na medgeneracijskem taboru omogoča, da se različne generacije med seboj spoznajo, približajo druga drugi in negujejo medsebojne stike. To spoznavanje marsikomu spremeni pogled na drugo generacijo. Iz gledanja, ki je polno predsodkov in posplošitev, preide udeleženec tabora (s pomočjo izkušnje) v pristno doživljanje drugega takšnega, kakršen je in preko

tega do spremenjenega pogleda na generacijo, ki ji ta posameznik pripada.

Mladina spremeni pogled na stare ljudi, kar koristi tudi medsebojnim odnosom z njihovimi biološkimi babicami in dedki. Prej "nezanimivi in dolgočasni" starci postanejo mladim pomembni drugi, z mnogimi izkušnjami, ki jim lahko marsikaj povedo o življenju. Mladi se ob njih učijo sprejemati starost in vse, kar je povezano z njo; s starimi ljudmi se spoznajo, zbližajo in jih tako tudi sprejmejo. Vse to pa koristi tudi njihovem odnosu z biološkimi starimi starši.

Zbliževanje med mladimi in starimi, ki poteka na taboru, omogoča mladim, da lažje razumejejo stare ljudi in s tem tudi svoje biološke babice in dedke. Z njimi so bolj razumevali in strpni. Tudi v primerih, kjer imajo sicer dobre odnose s svojimi pravimi babicami in dedki se pokaže razlika, saj jih razumevanje starosti (poleg čustva, ki jih veže nanje) dodatno spodbudi, da ohranjajo pristne vezi z njimi.

Vnuku lahko pristen odnos z nebiološko babico kompenzira nazadovoljujoč z babico, s katero je v sorodu. Pokazalo se je namreč, da pri mladih, ki s svojo babico nimajo najboljšega odnosa, je nadomestni odnos še posebej dobrodošel, saj pridobijo tisto toplino, zaupanje, ki jim sicer primanjkuje v sorodstvenem razmerju. Izkušnja s tabora jim lahko pomaga tudi tako, da prevzamejo stališče do lastne vloge v nezadovoljujočem odnosu.

Srednja generacija dobi priložnost, da spozna mlade na drugačen način, se ponovno zbliža z njimi in jih sprejme take, kakršni so ter jih poskuša razumeti s pozitivnega zornega kota. Že pri srednji generaciji lahko zaznamo stereotipe o mladih; še posebej se to dogaja, če niso več v osebnem stiku z njimi. Kljub temu, da jim je to obdobje poznano iz preteklosti (lastna mladost, starševstvo, poklici povezani z otroki, ...), se zgodi, da ne razumejo več sveta današnje mladine in jih ocenjujejo le po zunanjem videzu in merilih, ki so jih sami ustvarili. Pri čemer pa je razvidno, da tudi pri srednji generaciji tovrstno posploševanje ne velja za tiste mlade, ki dobro poznajo in imajo z njimi pristne odnose. Primer za to so mladi, s katerimi so v biološkem odnosu (npr. nečaki).

Pri srednji generaciji se je izkazalo, da se lahko pokažejo spremembe v odnosu z lastnimi – sicer že odraslimi otroki, ki jih sedaj bolje razumejo. Pogovori o taboru, ki potekajo med udeleženci srednjih let in njihovimi odraslimi otroki, pozitivno vplivajo tako na starše kot na otroke: bogatijo jih, kar prispeva, da se bolj povežejo.

Veliko ljudi srednjih let ima danes že svoje vnuke; vnuki s tabora pa jim lahko deloma zapolnijo praznino, če z biološkimi vnuki niso v (osebnem) stiku, zato so za njih pomembni.

Prav tako se je pokazalo, da doživetja s tabora predstavljajo srednji generaciji spodbudo za nadaljnje sodelovanje s starimi ljudmi. V intervjujih se je pokazalo, da srednja generacija ne opaža bistvenih sprememb pri doživljanju starih ljudi, kajti ljudem srednjih let, ki sodelujejo v skupinah starih ljudi za samopomoč, so stari ljudje blizu. Dodatno lahko k temu prispevajo tudi njihovi priletni starši. Pojavlja pa se tudi, da izkušnje z babicami in dedki na taboru, srednjo generacijo dodatno motivirajo za njihovo nadaljnje sodelovanje s starimi ljudmi.

Stari ljudje se zbližajo z mladimi in spremenijo pogled nanje. Udeleženci tabora namreč ugotovijo, da je današnja mladina v bistvu v redu, da niso taki kot se mogoče zdi na prvi pogled. Zavedajo se, da v bistvu živijo v mnogo večji negotovosti kot so živeli oni sami v svoji mladosti, zato jih skušajo razumeti in jih sprejeti takšne kot so.

Babice pogosto izražajo željo, da bi svoje biološke vnuke in vnukinje vključile v tabor. Svoje prave vnuke imajo namreč zelo rade in si hkrati tudi želijo, da bi sodelovali na takem taboru.

Izkušnje, ki si jih babice in dedki pridobijo na taboru, pripomorejo h kvalitetnejšemu odnosu z biološkimi vnuki. Pokazalo se je namreč, da imajo babice sicer dobre odnose s svojimi biološkimi vnuki, katere imajo zelo rade, hkrati pa so včasih kritične do njih. To je velikokrat povezano prav s tem, da so ljudje, ki si so v sorodu, obremenjeni s predstavami o tem, kakšen bi drugi moral biti. Ravno na to pa tabor pozitivno vpliva, saj babice ugotovijo, da so njihovi vnuki prav taki kot ostala mladina in, da to sploh ni napačno. Babice ob doživetju mladih lažje razumejo svoje vnuke; pustijo jim, da živijo svoje življenje. Hkrati pa se zavedajo dejstva, da živijo v mnogo večji negotovosti, kot so same živele v lastni mladosti.

Babice, o svojih doživetjih s tabora, običajno poročajo svojim praviim vnukom, kar prispeva k še večji bližini med njimi, še posebej, če babica da jasno vedeti svojemu vnuku, kako rada ga ima. To verjetno tudi prepreči situacijo, da bi biološki vnuk postal ljubosumen na vnuka s tabora.

Tiste med njimi, ki so biološke vnuke pripeljale s seboj, pa jim to omogoča, da si z biološkimi vnuki izmenjujeta izkušnje, se spominjata doživetega in morda tudi ustvarita vzdušje, ki je vladalo na taboru (npr. zapojeta). Lahko tudi skupaj ohranjata stike z drugo babico ali dedkom. Vse to pa pozitivno vpliva na njun medsebojen odnos in se še bolj povežeta.

Pokazalo se je tudi, da so babice dobre opazovalke svojih bioloških vnukov in vnukinj, saj hitro opazijo spremembe pri njih, ki so tudi posledice tabora (npr. neka babica je zaznala, da se je njena prava vnukinja precej sprostita in je postala bolj družabna kot sicer).

Babice zaznavajo (kot posledico tabora) pozitivne spremembe tudi v odnosu z drugimi družinskimi člani. Babice, ki svoja doživetja s tabora delijo s drugimi, opažajo pozitivne spremembe v teh odnosih (npr. z odraslimi otroki, snahami ...) Spremembe vidijo v tem, da se pomembni drugi začno zanimati za to, kar babice počnejo, jim z veseljem prisluhnejo, ko pripovedujejo o svojih doživetjih, hkrati pa jih pri tem spodbujajo.

Sama sem se dvakrat udeležila medgeneracijskega tabora in sicer prvič v letu 2001 v vlogi vnukinje, drugič (v letu 2002) pa kot "novopečena" voditeljica skupine starih ljudi v okviru društva Svetilnik iz Kopra. Na prvem taboru sem na lastni koži doživela čar, ki ga tovrsten tabor prinaša, izkušnjo, ko imaš ob sebi nadomestno babico in mnogo drugih prijetnih izkušenj. Ko pomislim na tisti tabor (potekal je v Zg. Gorjah) se mi najprej obudi spomin na "nore" ples s starejšim gospodom iz Doma upokojencev v Jesenicah. Ta izkušnja je bila zame nepozabna. Z nekaterimi udeleženci tabora tudi sama ostajam še vedno v stiku, še posebej z mojim takratnim soplesalcem, ki očitno tudi ni pozabil na najin ples. Na drugem taboru, ki smo ga organizirali v okviru Društva Svetilnik iz Kopra, pa sem spoznala tudi tisti pomemben del, ki ga imajo organizatorji, da tabor sploh zaživi in uspe.

Iz vsega navedenega in s pomočjo lastne izkušnje lahko zaključim, da medgeneracijski tabor dosega svoj namen in prispeva pomemben delež k zblizevanju med generacijami. Ljudje namreč preživijo skupaj nekaj dni, med njimi se dogajajo intenzivne interakcije, ki dajo svoj pečat doživljanju življenja v vseh življenjskih obdobjih. Prav tako pa sodelovanje v različnih skupinah, ki tudi spodbujajo medgeneracijsko povezovanje (skupine mladih, skupine starih) k temu dogajanju samo še dodatno pripomorejo. Prav zato je medgeneracijski tabor pomemben projekt, ki dejansko prispeva h kvalitetnejšim medčloveškim odnosom v današnji družbi.

Matilda - Punika Cerar

3. medgeneracijski tabor društva Jesenski cvet na Debelem Rtiču

Prijateljstvo je čudež, ki v srcu je doma, vendar nikdar ne vemo, kako dobimo ga.

3. oktober, vremenska napoved - oblačno s krajšimi razjasnitvami. Malo rabljena potovalka ob vratih stanovanja, pogled na uro in odhod na dogovorjeno mesto, od koder bo avtobus odpeljal 30 udeležencev Medgeneracijskega društva Jesenski cvet na 5-dnevni tabor na Debeli Rtič. Starost udeležencev je od 12 do 91 let.

Vožnja je bila prijetna. Za dobro razpoložene nas je že nekaj kilometrov pred ciljem sramežljivo pozdravilo sonce, ki se je med oblaki poslavljalo od dneva. Prijeten vonj brinja nas je spremljal na poti k novemu bivališču. Rahlo utrujeni smo se namestili po sobah, a za počitek ni bilo časa. Po okusni večerji smo se odpravili v večnamenski prostor na predstavitveni večer. Razdelili smo se v štiri skupine. Ob šalah smo pozabili na naporen dan. Pred odhodom k počitku smo se objeli in zapeli Mi se imamo radi. To je bil tudi pozdrav za lahko noč in spodbuda za nov skupni dan.

Jutro. V daljavi ribiški čoln, v zraku let galeba, k meni pa prihajajoči prijatelji, s katerimi bom preživela ta čudoviti dan. Telovadba nas je pošteno prebudila. Odhod na igrišče pa je prebudil še tekmovalni duh. 91-letna Anica je zadela svoj prvi koš. Njenega meta bi bil vesel vsak košarkaški trener. Pepca je v disciplini "ciljanje na gol" dvakrat zatresla mrežo, prav tako Pavla. Fanika pa je vsa gibčna z "ostrimi" meti prebadala balone iz razdalje petih metrov. Koliko energije smo porabili ta dan, so vedeli le odlični kuharji, saj so dobro obložene krožnike v rekordnem času dobili v roke pomivalci posode.

Po zasluženem počitku smo nadaljevali z delom, ki smo si ga načrtovali že prvi večer - to je izdelava predstavitvenih plakatov. Vsaka izmed štirih skupin si je izbrala ime in

sicer: Pacienti, Zeleni, Ribice ter Mušnice. Začeli smo z delom. Osnutki in zamisli so začeli dobivati čudovito sporočilno podobo. Po končanem delu smo plakate izobesili. Predstavniki vsake skupine je razložil njegovo sporočilo. Priznati moram, da smo bili vsi presenečeni in tudi ganjeni, saj smo v teh izdelkih prepoznali življenje slehernega izmed nas: trpljenje, upanje, lepoto, srečo in težnjo po sožitju bivanja. Sproščen pogovor o naših odločilnih življenjskih trenutkih nas je tako močno zblížal, da smo se objeli in začutili, da ni pregrad med mladimi in starimi, da nas ločijo le predsodki, srca pa bijejo vsem enako. Vsi iščemo ljubezen in toplo dlan, vsi iščemo drug drugega, da izpolnimo sebe. Kako je to enostavno, le videti moraš!

V naslednjih dneh smo počeli toliko stvari, da niti na uro nismo utegnili pogledati. Iz papirja smo izdelovali in nato spuščali ladjice, vlekli in navijali "nit", izdelovali pikapolonice ter figurice iz storžev, se sprehajali, balinali, se kopali v bazenu. Vse te igre in ročne spretnosti so nas popeljale v svet, za katerega včasih mislimo, da ni več za nas, a spoznali smo, da vsak izmed nas nosi v sebi neslutene ideje in igrivost. Posebno smo se razveselili obiska gospe Danice Matjanec, nacionalne organizatorke Združenja za socialno gerontologijo in gerontagogiko Slovenije. V prijetnem pogovoru z njo nam je čas hitro tekkel. Z nami je bila, ko smo imeli "vajo" za literarni večer, nato pri izdelavi ladjic in njihovem spuščanju, pri balinanju in tekmovanju navijanja niti. Ob vseh tekmovalnih naporih smo se krepili z vitamini, ki nam jih je v obliki jabolk prinesla gospa Danica.

Skupni večeri so bili tako lepi in posebni. Družabna igra Vroča čebula nas je ob zvokih harmonike in v prijetni družbi mlade družine iz Trzina dobro razgibala in spodbudila k delovanju sive celice, za kar se imamo zahvaliti 77-letni Pavlici, ki je igro z veliko domiselnostjo sestavila. Plišasta zebriča, ki je na koncu pokukala iz "vroče čebule", pa bo še dolgo grela srce 91-letni Anici.

Čas za nedeljski izlet smo izkoristili za prijetna in poučna doživetja. Ogledali smo si Soline in muzej ter v Seči čudovit

zasebni kaktusov vrt. Veselje in dobra volja med vožnjo z avtobusom je potrdila misel Ane Smolnikar: "da so enako misleči vkup leteči." "Ne glede na to, da že rabijo kombinacijo dveh dioptrij," jo je dopolnila Slavica. Smeha in dobre volje je bilo obilo, za to je poskrbel tudi Ilija.

Dokaz, da za nas ni ovir, je bil Srčkov ples. 50-letna zakonska ljubezen Francke in Lojzeta je garancija, da sta si njuni srca namenjeni tudi v drugačnih vlogah in miže.

Literarni večer z odličnimi izvajalci ter enkratno povezovalko Marijo se je končal s čudovito modno revijo. Ob tej točki zadnjega večera smo se od srca nasmejali. Predstavitev neslutelih možnosti visoke "pariške" mode za plažo, sprehode pa tudi kreacije za mladoporočence so nas prepričale o visoki umetniški sposobnosti kreatorjev in izvajalcev.

Rdeča nit našega 5-dnevnega tabora pa je bila igra Skrivni prijatelj. Vse dni so se pletle nevidne nitke med skrivnimi prijatelji. Prav vsak je rad pristopil k panoju, kjer je našel pozdravček ali lepo misel, ki je bila namenjena prav njemu. V zadnjem skupnem dopoldnevu je vsak izvedel za svojega skrivnega prijatelja. Toliko iskrenega veselja in objemov je bilo ob tem.

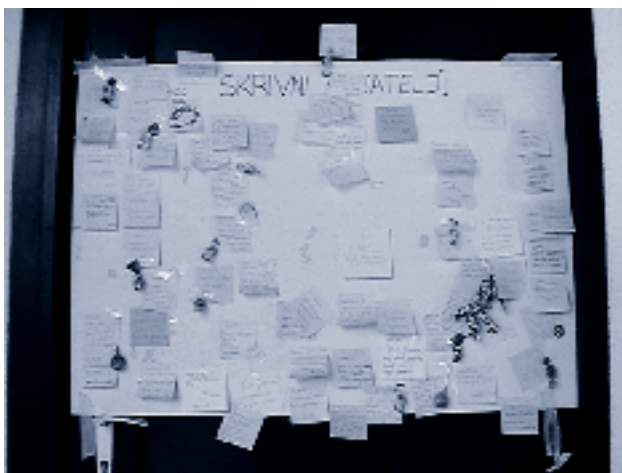
Prišel je čas, da je vsak povedal svoje občutke v teh skupnih dneh. Napišem lahko, da je prav vsak udeleženec izrazil zahvalo za odlično organizacijo in čudovite dni, ki smo jih preživeli skupaj.

Martina Slokar

Medgeneracijski tabor "VELIKE BLOKE 2003"

Kdaj ste nazadnje spoznali cel kup novih prijateljev, spali na pogradu, zjutraj telovadili ob spremljavi harmonike in prepevali pozno v noč? 43-članska družba, ki smo jo sestavljali člani skupin starih ljudi za samopomoč, voditeljice skupin in mladi prostovoljci je vse to doživljala zadnje dni v avgustu v krajih, ki slovijo po coprnica, bloških smučarjih in najbolj nizkih zimskih temperaturah v Sloveniji.

Letošnji tabor je že šesto leto zapored povezal člane skupin starih ljudi za samopomoč, ki že vrsto let delujejo na ajdovskem in idrijskem območju. Prvi štirje tabori so potekali na Okroglem pri Kranju, zadnja dva pa v Domu pod Liscem na Velikih Blokah. Štiridnevno druženje smo organizirali Medgeneracijsko društvo 4 letni časi Ajdovščina, domova starejših občanov iz Ajdovščine in Idrije ter Združenje za socialno gerontologijo in gerontagogiko Slovenije. Osrednja tema letošnjega tabora je bila "Obleka, moja druga koža" in temu smo bolj ali manj sledili pri delu in pogovorih v skupinah ter v ustvarjalnih delavnicah. Vsak od udeležencev, od najstarejše Tilke (93 let) do najmlajšega Tineta (7 let), je imel priložnost, da

poskusi kaj novega, da se kaj novega nauči. V štirih dneh je bilo priložnosti za izmenjavo izkušenj in znanj več kot dovolj. Vsak dan se je začel z jutranjim pretegovanjem ob taktih Blaževe harmonike, ki je glede na vrsto in stopnjo aktivnosti zaigrala koračnico ali valček. Preko dneva so se potem prepletale ustvarjalne delavnice, pogovori v skupinah in parih, družabne igre, srečanja z gosti in spoznavanje posebnosti kraja. Učili smo se plesati, šivati, peti, kuhati, izdelovati klobuke, spoznavali smo zdravilne lastnosti zelišč, pletli mrežo prijateljstva, poskušali srečo pri tomboli in ponoči oprezali za coprniciami. Poglobljali smo stara prijateljstva in ustvarjali nova.

Vsak od nas je odšel domov s svojo zbirko vtisov in najljubših spominov. Nekaterim so bili najljubši družabni večeri, drugim zaupnost v skupini, tretjim petje in ples, ali ustvarjalne delavnice. Vsem pa so bile skupne obljube, da bodo stara in na novo stkana prijateljstva živela še naprej.

Valentina Kogoj

Vsak človek je svetla zgodba

Lahko bi tudi rekli, da je vsak človek svetla zvezda. In takih svetlih zvezd je bilo na 6. medgeneracijskem taboru na Velikih Blokah kar 43, različnih starosti in izkušenj. Zahvaljujem se vsem svetlim zvezdam, ki so pripravile in vodile srečanje in vsem ostalim zvezdam, ki so z vsem srcem navdušeno sodelovale. Posebna zahvala Blažu iz Kamenj, ki nam je s poskočnimi vižami pognal kri po žilah. Hvala vsem zvezdam, mi so nas obiskale ter prispevale k našemu dobremu počutju in gospodu Mitji Podkrajšku, ki nas je popeljal v svet ZDRAVILNIH ZELIŠČ in nam povedal, da je na našem planetu ROŽA za vsako bolezen. Dalje - ZIMZELENKAM iz Železnikov, obisku iz Idrije, Ivanu iz Vipave, ki nas je popeljal v svet dunajskega in angleškega valčka ter obiskoma iz Budanj in Plač, ki so nam prinesli sladko grozdje iz Vipavske doline.

In na koncu, še kot pika na "i", obisk na gradu Snežnik, ki je lepo ohranjena kulturna dediščina v naši domovini.

Večerna zarja, jasno nebo, zvezde, vesolje, zemlja, vzhajajoče sonce, prijazen nasmeh, stisk roke, iskra v očeh, prijateljstvo, razdajanje, razumevanje, veselje in želja po ponovnem snidenju. Hvala in nasvidenje !

Prva izkušnja s tabora je zelo lepa: če pomislim samo na dobrodošlico ob prihodu, na skupno petje in na pogovor v Metkini skupini, Petrino branje o Vidkovi srajčici, domiseln način iskanja partnerja za pogovor, pisanje sporočil skritemu prijatelju na plakat, sprehod po krasnih Blokah, prijetno druženje ob popoldanski kavici. Otroci so se gugalni na gugalnici in s svojim, drug drugemu naklonjenim vedenjem in smehom, sporočali svetu nekaj lepega ...

Martina iz Železnikov

Podrobnosti

Težko mi je bilo, ker ni nobena članica našega društva šla na počitnice. Na postaji v Ajdovščini so me je pozdravili naši voditeljci gospa Ljuba in Martina in tri dijakinje, harmonikaš Blaž, gospa Joža, Mirko in Mimica in gospa iz Budanj. Sem že videla, da bo veselo! Odpeljali smo se na Ribnik po upokojence iz doma, na Colu so prišle na avtobus gospa Zora, Anica, Ema, Urška, Slavka in Anica. Pobrli smo še prijatelje iz Idrije. Prišla je tudi naša Metka P. iz Idrije s kitaro in z lepo glasbo in petjem smo srečno prišli na Bloke. Lepo sta nas sprejela šef Franc in njegov namestnik, naša gospa Ema nas je pozdravila, potem smo se nastanili po sobah in nato je bilo kosilo. Popoldne so nam predavali o oblekah, raznih nošah in klobukih. Razporedili so nas v pet skupin, vsaka je imela svoj znak. Našo s znakom kiclice je vodila Martina. Drugi so imeli hlačke, rutice, klobučke, copatke. V naši skupini je bila tudi gospa Marica, ki je bila modistka in je izdelovala "ta prave" klobuke. Pogovarjali smo se o raznih oblekah in nošah. Blaž je bil tudi v naši skupini, prebral nam je pravljico o Cesarjevih novih oblačilih. Ta dan smo tudi vlekli listke, kjer so bili napisani naši skriti prijatelji. Po večerji je imela naša Metka šov, oblečena v staro kmečko nošo. Bilo je lepo in zabavno. Petja in lepe glasbe je bilo veliko. Zadnja je bila "Angelček moj" ...

Drugi dan smo po zajtrku telovadili. Gospa Danica iz doma nas je vodila in Blaž je dajal takt s harmoniko. Vsak dan so nas voditeljice postregle s kavico na dvorišču. Tam so klopi, stoli, mize, gugalnice, okrog so smreke, travniki in

gozdovi, čist zrak in čreda ovčk se je pasla, med njimi ena črna. Ta dan smo naredili mrežo, vsak je držal nitko volne in povedal svoje ime in klopček vrgel drugemu. Če smo poslušali, smo izvedeli, kdo je naš skriti prijatelj in smo mu lahko napisali na stenčas ali mu poslali darilo ali rožice. Moj prijatelj je bil osem let star fantek iz Idrije, imel je tudi dvanajstih letnega prijatelja. Bila je tudi ljubezniva Petra iz Idrije, stara osem let, ko smo ji pravili Kekec. Stopila je na klop in pela, nam odnašala skodelice in Metki je prenašala kitaro. Tega dne smo šivale klobuke - male, velike, visoke, kavbojske, poročne in obleke za poroko, saj so se zvečer trije pari poročili. To je bilo smeha in ob lepi glasbi, je vse plesalo. Ponoči je grmelno in deževalo; rekli so, da so coprnice kegljale. Imeli smo tudi obiske: gospo novinarko iz Idrije, gospo voditeljico iz Cerknice in skupino Zimzelenk iz Železnikov. Obiskal nas je tudi gospod, ki nam je pripovedoval o zeliščih. Nabirali smo jih skupaj z njim, potem pa nam je skuhal čaj. Igrali smo tudi tombolo, vsak je imel en listek, prvih dvajset pokritih listkov je bila tombola, za nagrado pa darilca. Zelo veselo in zabavno. Zadnji večer so se odkrivali naši skriti prijatelji, to je bilo objemanja in veselja. S plesnim učiteljem smo se učili prvih plesnih korakov, nekateri pa so se raje v kuhinji ukvarjali s pripravo sladkih kroglic, s katerimi so nas zvečer pocrkjali in še drugi dan za slovo.

Gotovo sem še kaj pozabila povedati. Meni je bilo vse všeč - hrana je bila dobra, dobra družba, voditeljice zelo prijazne. Preden smo odšli, nas je šef pozdravil in šofer slikal in nas peljal še na grad Snežnik. Tam je bilo zelo zanimivo in lepo. Naša Metka nas je med vožnjo zabavala in pela; pravzaprav smo peli vsi, pravili smo si uganke po mikrofону. Tudi Petra je pripovedovala smešnice. V naši skupini je bila tudi gospa Tilka iz Budanj. 93 let ima, pa je še tako bistra. Občudovala sem jo. Vsem sem hvaležna za dobro družbo.

